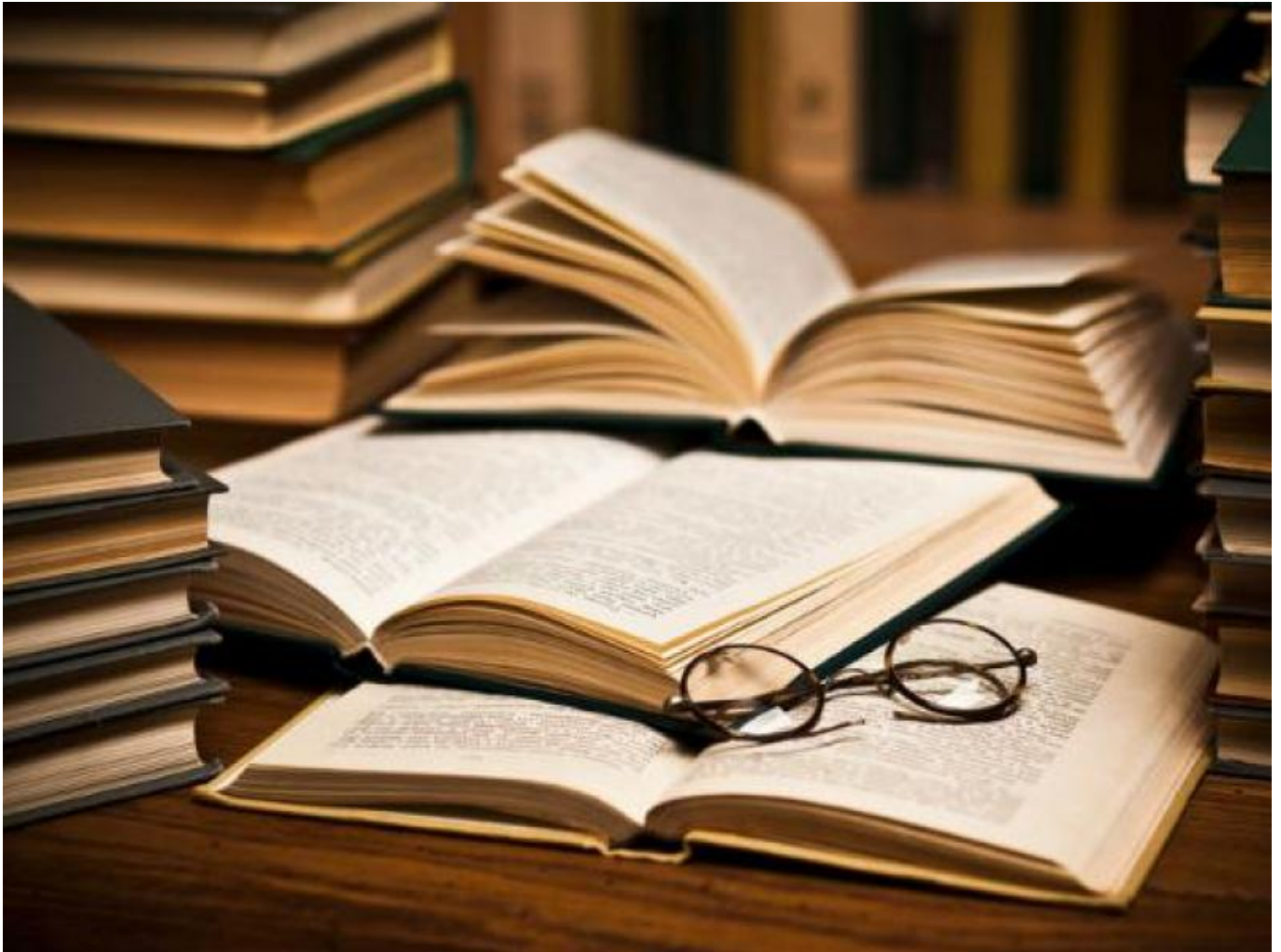

24 Απριλίου 2020

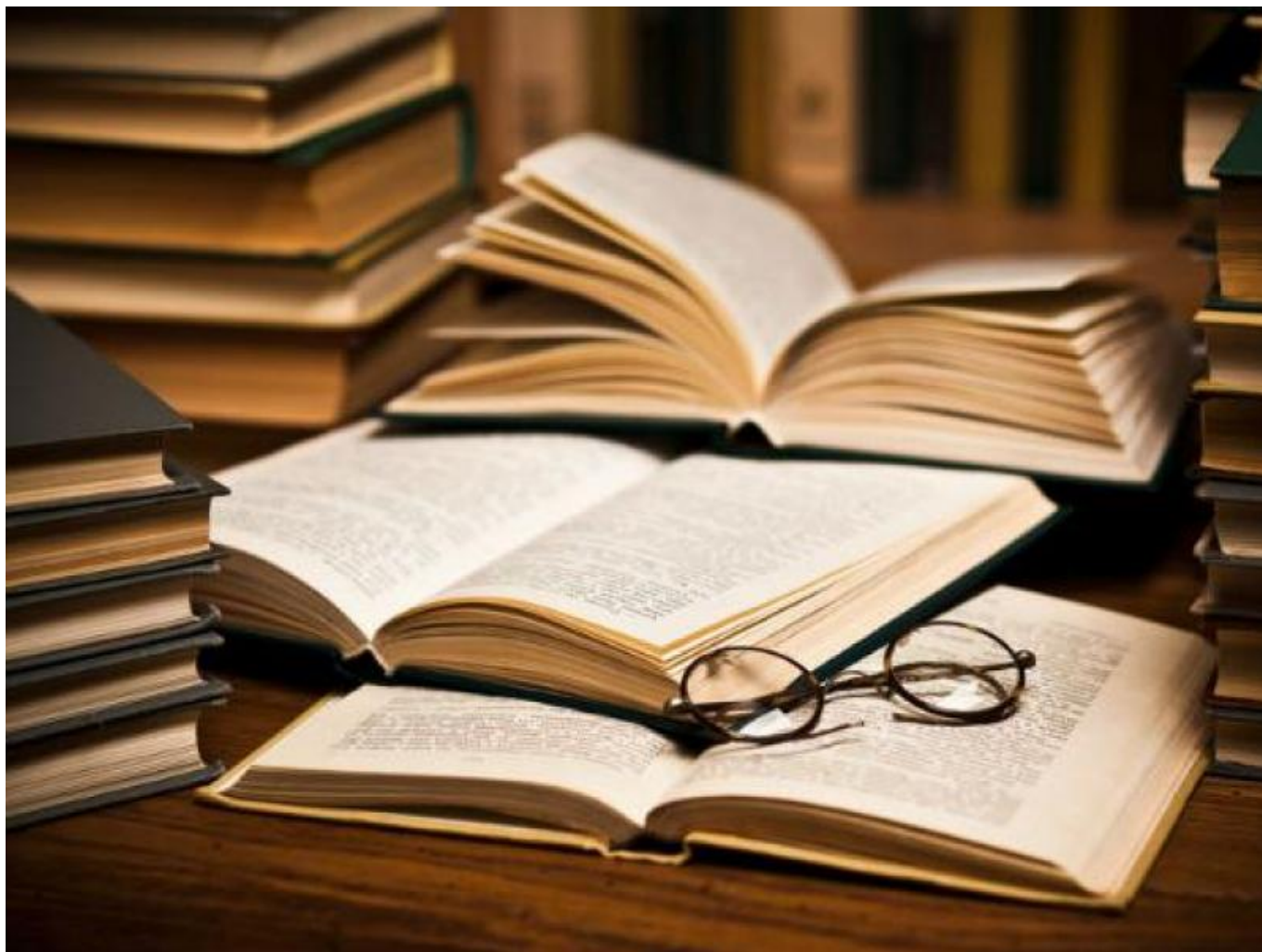
Σκέψεις για το μαθητικό περιοδικό του Γυμνασίου Λευκονοίκου «Φωτεινή Πορεία»

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

*Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη
Δημάρχου Λευκονοίκου*

Μένουμε σπίτι και, έχοντας χρόνο, εργαζόμαστε για να τελειώσουμε και κάποιες άλλες δουλειές που πρέπει να κάνουμε. Αν δεν ήταν η εποχή του φόβου και του τρόμου, το δράμα του κόσμου ολάκερου, οι εκατόμβες των νεκρών και η τραγωδία των ανθρώπων που παλεύουν για τη ζωή τους, αλλά και το αύριο που δεν ξέρουμε τι θα μας φέρει, με τα μυριάδες οικονομικά και ανθρωπιστικά προβλήματα, θα απολαμβάναμε αυτή την περίοδο της ησυχίας και της περισυλλογής.

Μια εκκρεμότητα που είχα ήταν να τελειώσουμε την ετοιμασία του τόμου με τα οκτώ τεύχη του περιοδικού του Γυμνασίου Λευκονοίκου που ανέλαβε να εκδώσει η Μονή Βατοπαιδίου, αφού ο Γέροντας Εφραίμ είναι απόφοιτος του σχολείου μας ως καταγόμενος από την Περιστερωνοπηγή.

Η ενασχόλησή μου με τα ευρετήρια, κατά τεύχος, συγγραφέα και θεματική κατηγορία, που μας ετοίμασε με πολύ κόπο και αγάπη ο καλός μας φίλος και διαπρεπής επιστήμονας της φιλολογίας, ο Δρ Κυριάκος Ιωάννου, μου ξύπνησε πολύ όμορφα συναισθήματα για εκείνα τα χρόνια της ευλογίας που είχαμε να ζούμε στη γη που μας γέννησε.

Με την απόσταση όλων αυτών των χρόνων και από τη σκοπιά τώρα όχι της μαθήτριας αλλά της φιλόλογου, μένω εκστατική από τις αξιόλογες εργασίες υψηλού επιπέδου που περιλαμβάνονται στα οκτώ αυτά τεύχη από το 1965 ως το 1973, αφού την τελευταία χρονιά δεν πρόλαβαν να εκδώσουν το περιοδικό, παρόλο που το υλικό ήταν έτοιμο.

Πρωτίστως, θαυμάζω όχι μόνο τους μαθητές και τις μαθήτριες για τη δημιουργικότητα, την ευαισθησία, τον ψυχικό πλούτο, την εργατικότητα, την

οξύνοια, αλλά και τους καθηγητές και καθηγήτριες που θυσιάζαν πολύ από τον ελεύθερο χρόνο τους για να μας καθοδηγούν, να μας ενθαρρύνουν, να διορθώνουν τα χειρόγραφα μας, να έρχονται δεν ξέρω κι εγώ πόσες μέρες στο τυπογραφείο στη Λευκωσία. Μέχρι να τυπωθεί το περιοδικό πρέπει να έβγαινε η ψυχή τους.

Αβίαστα σκέφτομαι το παρόν. Οι συγκρίσεις αναπόφευκτες. Τότε, είχαμε μόνο το σχολείο μας. Οι καθηγητές μας ήταν οι πιο πολλοί από την κωμόπολή μας ή έμεναν σ' αυτήν. Όμως, και οι λίγοι που έρχονταν κάποιες μέρες στο σχολείο μας, βλέποντας αυτό το σχολικό κλίμα, δεν μπορούσαν να αποτελέσουν εξαίρεση. Τότε, δεν υπήρχε διαδίκτυο, μόνο εγκυκλοπαίδειες. Τότε διαβάζαμε λογοτεχνία. Ήταν αναπόσπαστο στοιχείο της παιδείας μας και του ελεύθερου χρόνου μας η λογοτεχνία. Και όχι μόνο τα κορίτσια αλλά και τα αγόρια. Μου κάνει εντύπωση πόσα αγόρια είχαν φιλολογικά ενδιαφέροντα, έστω κι αν μετά ακολούθησαν θετικές σπουδές.

Τότε, αγοράζαμε βιβλία αλλά και δανειζόμασταν από τη Δημοτική Βιβλιοθήκη ή τη βιβλιοθήκη του σχολείου μας. Τότε, όντως εφαρμόζαμε τη συνεργατική μάθηση, αφού κάναμε πολλές εργασίες μαζί με άλλα παιδιά.

Διαβάζοντας τα ονόματα των μαθητών μας, συναντούμε και αυτούς που το μαύρο καλοκαίρι του 1974 άφησαν τα κόκαλά τους στον Πενταδάκτυλο. Έγιναν ήρωες και μας συγκινούν, το κάθε όνομα και ένα αγκάθι στην καρδιά μας.

Το Γυμνάσιο Λευκονοίκου ήταν σαν μια κυψέλη, όπου μας μόρφωναν με την ουσιαστική έννοια της λέξης, διαμόρφωναν τον χαρακτήρα μας, σμίλευαν συνειδήσεις, μεταλαμπάδευαν αρχές και αξίες διαιώνιες. Μας μάθαιναν να αγαπούμε τον Χριστό και την Ελλάδα!

Ελληνοκεντρική ήταν η παιδεία μας, και για τούτο και είμαστε εξαιρετικά περήφανοι/ες! Μια παιδεία ανθρωπιστική, ουμανιστική, που μας άνοιγε ευρείς ορίζοντες, μας πρόσφερε καλή γνώση της ελληνικής μας γλώσσας, αρχαίας και νέας, καλλιεργούσε την αγάπη για τη λογοτεχνία, αλλά που δεν υστερούσε και στην εκμάθηση ξένων γλωσσών, μια παιδεία που συνδύαζε και τον τεχνοκρατικό χαρακτήρα μαζί με τον οικονομικό προσανατολισμό.

Κυρίως, όμως, μέσα από τις σελίδες της Φωτεινής Πορείας φαίνεται ότι μας δίδασκαν το μέγιστο μάθημα που, κατά τον Πλάτωνα, είναι «η επιμέλεια της ψυχής», η αγωγή της ψυχής.

Επιλογικά, μέσα από το περιοδικό μας «Φωτεινή Πορεία» αποτυπώνεται με τον πιο ευκρινή τρόπο η ποιότητα της προσφοράς των διδασκόντων αλλά και όρεξη των μαθητών για μάθηση και δημιουργία!